

maa de søge det Ønske opfyldt ved at benytte den Lovgivning, vi har her i Landet, og Loven af 28. Juni 1920 siger, at naar man vil have en Andenpræst, kan man faa en saadan, men man maa selv betale ham, med noget Tilskud fra Staten. Den Mulighed nævnte jeg overfor Deputationen. Men saa sagde de: Nej, naar vi selv skal betale, bliver det ikke til noget.

Det tyske Mindretal kan benytte den Lovgivning, vi har her. De kan oprette Valgmenigheder med Afdelinger rundt omkring i Sognene, om de ønsker det; de kan faa Andenpræster, om de ønsker det; de kan løse Sognebaand, og i det hele taget benytte hele vor Lovgivning paa dette Omraade. Thi denne Lovgivning er indført ved Genforeningen den 28. Juni 1920. Men det koster Penge; og vil man have Selvstyre, maa man ogsaa bringe Selvovre. De to Ting følges ad som Haand og Handske. Det bliver ikke anderledes; det faar de at forstaa dernede.

Denne Lovgivning om Mindretallenes Ret er langt fra ugunstig for Mindretallene, tværtimod! Det ærede Medlem Hr. Schmidt mente, at vor Grundlov paa dette Omraade ikke kunde strække til; men det ærede Medlem maa være opmærksom paa, at baade vor Grundlov og vor øvrige Lovgivning er i høj Grad gunstig overfor Mindretallene, ja, saa gunstig, at den danske Delegation i Paris — og denne Delegation bestod, som alle ved her, af Mænd af alle Partier —, da der under Forhandlingerne dernede var Tale om Mindretallenes Ret, kunde henviser til vor Lovgivning og ved at fremlægge denne faa Tilslutning til, at Mindretallenes Ret var vel forvaret her i vort Land. Jeg forstaa derfor ikke ganske den Anke, det ærede Medlem Hr. Schmidt fremførte, at Mindretallene var voldgivet Flertallene dernede. I øvrigt kender det ærede Medlem Hr. Schmidt lige saa vel som jeg og Tingets øvrige Medlemmer en Lov, der alle Dage har været og vil være over alle Love, at alt, hvad vi vil, Menneskene skal gøre mod os, det skal vi ogsaa gøre mod dem. Men denne Grundlov for al retfærdig Lovgivning synes det mig, at Preusserne slet ikke har haft Øje for fra 1864 til vor Tid. Jeg er overbevist om, at de Danske i det sønderjydske Omraade med største Glæde vilde have betalt Penge til Lønning af Andenpræster, om de kunde have faaet saadanne, og med stor Glæde vilde have oprettet Valgmenigheder indenfor den slesvigholstenske Landskirke, hvis de havde kunnet, faa Lov til det, og de vilde med stor Glæde have bekostet Lærere til Friskoler,

til egne Skoler, hvis de kunde have faaet Lov dertil — men det kunde de bare ikke. Den danske Lovgivning giver Mindretallene denne Ret, og derfor kan denne Lovgivning taale Dagens Lys.

Forskellige ærede Medlemmer, det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen for Koldings Vedkommende, det ærede Medlem Hr. Vanggaard for Lønstrups Vedkommende, det ærede Medlem Hr. Sporon-Fiedler for sin Valgkreds Vedkommende, har talt om Nødvendigheden af Bevillinger til nye Kirker. Jeg kunde som Folketingsmand være traadt op ved Siden af disse og andre ærede Medlemmer, som dels offentlig; dels til mig privat har talt om Nødvendigheden af Bevillinger til Bygning af nye Kirker; thi ogsaa jeg er i det Tilfælde, at jeg i min Valgkreds har Mænd og Kvinder, som indtrængende har henvendt sig til mig om at faa Bevilling til en ny Kirke, nemlig i Lem. Men Forholdet er nu det, at lige saa lidt som Rom blev bygget paa en Dag, lige saa lidt kan Kirkerne blive det. Vi har i den sidste Menneskealder bygget mange Kirker her i vort Land; der er vel ikke nogen Sindebygget saa mange Kirker i en tilsvarende Periode, naar vi undtager Valdemarstiden og Svend Estridsøns forudgaaende Dage. Jeg mener ikke, at denne Kirkebygning skal være afsluttet, paa ingen Maade, den maa fortsættes, men den kan kun fortsættes i den Fart, som Finanserne tillader. I de aller- seneste Aar har vi givet Bevillinger til mange Kirker og har opført disse Kirker; men vi har gjort den Erfaring, at hver Gang vi havde bevilget et betydeligt Beløb til en Kirke, fik vi et endnu betydeligere Beløbsom Underskud, som vi saa siden maatte dække ved Tillægsbevilling. Jeg har i Aar ikke ment at kunne optage mere end de to Bevillinger, der er foreslaaet til Aarhus og til Odense, men jeg ser meget vel, at Kolding derefter kommer i allerførste Række, ligesom en Række Bevillinger til Kirker paa Landet ogsaa meget stærkt melder sig. Nogen Taalmodighed maa ærede Medlemmer udvise i disse Sager, thi det maa noksom staa klart for os alle sammen, hvorledes Finanserne er, ikke mindst efter hvad vi har hørt nu i Dag. Dernæst maa vi erindre, at det vel mere end hidtil vil blive muligt at faa Overslagene til at vise sig holdbare, thi Prisforholdene maa vel en Gang rette sig, saa at man kommer til et nogenlunde fast Grundlag for saadanne Overslag.

Det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen ankede over, at der var opført 64 000 Kr. til Ombygning af Bispegaarden i Viborg, og formodede, at det var en Følge af, at der